

Charlie Hebdo'nun Batıya Mesajı: "Ektiğinin Zekâtı Sana Dönebilir"

Fatih Savaşan¹

Ocak 2015

Charlie Hebdo'nun başına gelenlerden sonra bizden beklenen ne? "Evet, haklısınız, Müslümanlar adam olmayacak" dememiz mi? "Afrika'dan Asya'ya nerede Müslüman toplum varsa orada şiddet var. O zaman İslam'da sorun var" hokkabazlığına prim vermemiz mi? "Kendimizi boğazladığımız yetmiyormuş gibi medeni Batı'ya da kaos taşıyoruz" suçluluğunu kabul etmemiz mi? "Batı Müslüman korkusuna kapılmakta haklı" diye İslamofobyaya şapka çıkarmamız mı? "Adamlar şimdi bir ders vermek için gemilerini ve uçaklarını gönderseler haksız sayılmazlar" diye boynumuzu celladımıza uzatmamız mı? "Dünyaya yeniden huzur gelecekse biz getirebiliriz" sevdamızdan vazgeçmemiz mi?

Elbette bunlardan birini ya da hepsini arzu edenler var. Arzudan da öte Batının neoconları, ateistleri, İslam ile dini söylemde mücadele yerine kendilerine bumerang gibi dönme tehlikesine rağmen savaş dilini tercih eden Hristiyan Dünyası ve onların yerli izdüşümleri "içimizdeki Fransızlar" bunları talep dahi ediyorlar.

On iki kişinin katli ile Avrupa'yı sarsan ve muhtemelen yeni bir şiddet sarmalının fitilini ateşleyen olayı benimsemek mümkün değildir. Benimsemek ne kelime mazur görülebileceğini ima eden yaklaşımlar bile sorunludur. Müslüman Dünyası artık inandıkları dinin kendilerinden beklediğini hayata geçirmelidir, eyvallah. Güneş Doğudan doğmaya devam etmelidir. Kendimize dönüp "yanlışlık nerede" diye sorgulamalı, ürkek değil kararlı adımlar atmalı, yeniden hem maddi hem manevi huzurun dalga dalga Dünyaya yayıldığı merkez haline dönüşmeliyiz.

Kabul, çalışmıyoruz. Hatta Allah'ın yerin altından fışkırttığı bereketi bile insanımızın hizmetine sunamıyoruz.

Tamam, üretmeden tüketmenin sihirli formülünü geliştirdiğimizi sanıyoruz. Tembeliz.

Evet, maalesef sivil alanı geliştiremedik, fakirliği azaltamadık, temel insan haklarını tesis edemedik.

Eğitimi yaygınlaştıramadık, icadı değil taklidi yaşam şekline dönüştürdük. Eyvallah.

Acı ama gerçek, insanların birer birer değil ellişerli ölümleri bile haber değeri taşıyor, onurumuz zedelendi.

Ama... Batının hatalarını ve günahlarını da üstlenecek değiliz. Bize "ama" demeyi bile yasaklayanlara inat "biz nerede hata yapıyoruz?" sorusu yanında Batıyı da aynı şiddette sorgulamaya devam edeceğiz.

¹ Sakarya Üniversitesi, İİBF Öğretim Üyesi ve SAÜ Sosyal Bilimler Enstitüsü Müdürü.

Batının Sorumluluğu

Cezayir’de 1830’da başlayıp 1962’ye kadar devam eden Fransız sömürgeciliğinden Charlie Hebdo’ya bir hat çekmemiz gerekmez mi? 1830’dan itibaren kırk yıllık sürede Cezayir nüfusunun üçte birinin yok oluşunu unutmamalı mıyız? Gerilere gitmeye ne gerek var; kendine demokrat Batının 1991’de İslami Selamet Cephesi’nin (FIS) seçim başarısını hazmedememesinden Charlie Hebdo’ya bir yol olduğunu sorgulayamaz mıyız?

Demokrasi yaygarasını işlerine geldiğinde koparan Batının bizim coğrafyadaki her hayırlı kımıldamayı boğmaya çalıştığı notunu tarihe bir kez daha düşmeyelim mi?

Darbeye darbe diyemeyenlerin demokrasi nutuklarını yutalım mı?

Bölgedeki sultanlarla işbirliği halinde bölge üzerindeki sultalarını devam ettirmeye çalışmalarına ses çıkarmayalım mı?

Kralları kutsarken İslam Dünyasının sahici sesi, şiddete uğramasına rağmen asla şiddete başvurmamış 90 yıllık Müslüman Kardeşler tecrübesine Batının tahammülsüzlüğüne ses çıkarmamalı mıyız?

Bu tahammülsüzlüğe bakıp da “radikal İslam” klişesi ile kendi vatandaşlarını dolduruşa getiren Batı entelijansiyasına “bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu” sözünü bir kere daha hatırlatmayalım mı?

Artık Avrupa’da doğan-büyüyen kuşaklarla halleşmesi gereken ülkelerin göçmen asıllıları hala “ecnebi”, Müslüman göçmenleri ise “daha ecnebi” görmelerine sesimizi çıkarmayalım mı?

Entegrasyonla asimilasyon arasındaki farkın hatırlatılmasına bile tahammül edemeyen Batının “içermeyen gittikçe dışlayan” politikalarını görmezden mi gelemiz?

Faşist saldırılardaki artışla hangi politik enstrümanlarla mücadele ettiklerini merak etmeyelim mi?

Sahildeki martıyı sembolleştiren Batının kumsalda öldürülen çocuğa sırt çevirdiğini yüzüne vurmayalım mı?

“Paris’e vurmayan terör terör değildir” çifte standardını sineye mi çekelim?

“Acılara asimetrik duyarlılığınız devam ettikçe sorun büyür” demeyelim mi?

“Batının aslında bir prensibi var mı?” diye sormayalım mı?

“Bizim illerde ‘rüzgâr eken fırtına biçer’ diye bir söz vardır” cümlesini tüm Batı dillerine tercüme etmeyelim mi?

Charlie Hebdo bir milat olsun, ikiyüzlülüğe ve çifte standarda son verin çağrısını yapmayalım mı?

“Şiddet bizi vurunca ölüyoruz, anladık. Ama sizi vurunca da biz ölüyoruz. Bunda bir gariplik yok mu” demeyelim mi?

“Geçtiğimiz yüzyılı bırak son on beş yılda yaptıklarıyla adil bir mahkemede yargılansan müebbet yersin ey Batı” diye haykırmayalım mı?

“Yapmayın, etmeyin. Rengi, ırkı, dini, dili ne olursa olsun insan eşref-i mahlûkattır” ikazını yapmayalım mı?

“Şiddeti başkalarının evinde büyütürsen zekâtı seni de vurabilir” diye uyarmayalım mı?

“Batı bu defa politik aklını değil, vicdanınızı harekete geçirse bari” diye ümit beslemeyelim mi?

“Bir defa daha hem de kendi insanının kanından nema üretmeyi tercih etmese” diye hayal kurmayalım mı?